

KÁLDY-KOVÁCS SÁRA

Fakón hevert

Szájából kipárolgott egy földízű sóhaj.
Az írás itt, az olvasás megakadt amott.
Nedves kendőként terült a vonatra a pára,
mint tejüveg homálylottak az ablakok.
Volt éppen beszéd, de szinte szótlán,
egykedvű, mint a kopott téli tájak,
lapos, és megszokott, mint a régi, csorba tányér.
Fakón hevert, helyette a vonat robogott.
A fény sem volt, csak lusta meleg árnyék
a testeken, és sehová néző szemek tompa bágyadtsága.
Így vitette magát üres és teleírt arcokon;
megtűzve félhomályban, lassú pislogásban;
mint vonaton a pára, papíron a szó;
bőr felszínén, vékony langyosságban
hasalt alaktalan.

Ha megérem, a végén talán olyan leszek, mint a szeder

Testemen apró,
vörös pettyek.
Évről évre
mindig több.
A régebbiek egyre
nőnek, domborodnak.
Felszínük,
mint a hamvas
gyümölcsök héja.
A zöldséges fényesre
dörgölte rajtuk a viaszt.

Megszúrtam az egyiket,
alig érte a tű hegye,
kibuggyant a vér.
Egészen vékony
rajtuk a bőr, vékonyabb,
mint tojáson
a hártya a héj alatt.

Bonjour Mami

Kislány szalad a krétaképeken,
színes talpnyoma szivárvány,
megszöktek a parkba a képek.
Kedden történt, épp cseveget ettem.
Szivárvány folyik a Z utca kockakövei között;
esik, vagy csak a tarka madarak szárnya csöpög?

Bonjour Mami, bonjour!
A mosogatóból kiömlött a hab,
a virágos tányérokra elsöktek a rózsák,
kezdről a pörkölt piros zsírja,
Itt vagyok, Mami, itt, nem látsz?
Szárnyára másztak a rózsák.
Szürke az utca, halovány, meghalt
az elektromos szikragyújtogató,
elveszett a páka, nem forr össze a csont.
Szárnyával pörkölt- és rózsailatú levegőt suhint.
Szélbe temetem arcom, színekbe,
illatokba, hangokba hajtom,
mert párnád már csak egy mélyedés.
Bonjour Mami. Bonjour!

Észrevétlen lenyeled a Napot

Kacsintott a szóke
íze nyár volt az őszebe
keveredve,
citromlé és víz.

Szeme a citrom
magja volt,
azt mondták,
ha megnyalod,
szád összezsugorodik,
nyelved elzsibbad,
és nem veszed észre,
hogy a limonádében
ott úszik haja is,
nyelvedre tekeredve
finom vágást ejt
két oldalán.

Jó nézni a madarakat

Varjú itta fülemből a zsírt.
Kezemen rántott hús olaja csillogott.
Kabátomon füstbe fulladtak a tetvek.
Tűvel piszkáltam ki fogamból a húst,
megvizsgáltam, oly közlőrl,
hogy a szemembe szúrt.
Egy varjú a fülemből ivott.
Kabátomon halott tetvek.
Fél szemem kifolyt.